

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obo/6/2014
Identifikačné číslo spisu:	3099899870
Dátum vydania rozhodnutia:	09.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:3099899870.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Štatistické a evidenčné vydavateľstvo tlačív, a. s. (ŠEVT, a. s.), Plynárska 6, Bratislava, IČO: 31 331 131, zastúpenému: JUDr. Slavomírom Moškom, advokátom, Štefanovičova 12, Bratislava, proti žalovanému: Jozef Igaz, Moyzesova 4, Trenčín, obchodné meno Jozef Igaz - Tlačivá - Papier, Horný Šianec 223, Trenčín, zastúpenému: JUDr. Jánom Legerským, advokátom, Nám. sv. Anny 15/25, Trenčín, o ochranu proti nekalej súťaži, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17. decembra 2013, č. k. 7 Cb 38/1999-951, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17. decembra 2013, č. k. 7 Cb 38/1999-951 **p o t v r d z u j e** .
Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením zo 17. decembra 2013, č. k. 7 Cb 38/1999-951 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške trov súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobným návrhom sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania rozsudku, ktorým súd uloží žalovanému 1. povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemá autorizované Ministerstvom zdravotníctva SR, alebo iným na to príslušným orgánom, 2. povinnosť zdržať sa rozširovania a využívania materiálu s porovnaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačivá, v hospodárskej súťaži, 3. povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávanie cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom, 4. že žalobca je oprávnený na trovy žalovaného zverejniť tento rozsudok v denníkoch Pravda, SME, Hospodárske noviny a v týždenníku TREND, a to v rozsahu obsahovo súvislých častí rozsudku, v ktorých sa konštatuje, že zo strany žalovaného došlo k nekalému súťažnému konaniu na úkor žalobcu, 5. že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 7 000 000,-- Sk ako primerané zadost'učinenie.

Žalobca sa zároveň domáhal nariadenia predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii týchto zdravotníckych tlačív, ktoré nie sú uvedené v prílohe potvrdenia o autorizácii vzorov zdravotníckych tlačív č. SFI-50/99/OFI/V6, vydaného Ministerstvom zdravotníctva SR dňa 8. februára 1999 a tiež žiadal uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa rozširovania a využívania materiálu „porovnaním cien“ platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľov ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačív, v hospodárskej súťaži s tým, že návrh rozšíril o nariadenie predbežného opatrenia a žiadal žalovanému uložiť povinnosť zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia súd zamietol.

Rozhodnutím vo veci samej krajský súd zamietol návrh na priznanie práva uverejniť rozsudok, rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 16 500,-- Eur ako primerané zadost'učinenie a vo zvyšujúcej časti žalobu zamietol a ohľadne späťvzatých nárokov (v žalobnom petite, označených pod bodom 1, 2, 3), konanie podľa § 96 O. s. p. zastavil. Samostatným rozhodnutím z 3. februára 2011 rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Uznesením odvolacieho súdu z 29. septembra 2011 bolo predmetné rozhodnutie o náhrade trov konania na odvolanie žalobcu a žalovaného zrušené a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Odvolací súd uviedol, že zamietnutie časti žaloby, v ktorej žalobca žiadal právo na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, nemožno označiť za neúspech, keďže z formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že je na uvážení súdu, či tomuto návrhu vyhovie alebo nie. Iba ak žalobca v spore neuspel a nedošlo by zo strany žalovaného k nekalosúťažnému konaniu, potom by bolo možné vysloviť, že aj v tej časti žaloby bol žalobca neúspešný. Pokiaľ ide o rozhodnutie týkajúce sa náhrady trov konania v časti konania, ktoré bolo zastavené pre späťvzatie, odvolací súd vyslovil, že rozhodnutie nevychádza zo skutkových okolností rozhodných pre posúdenie práva na náhradu trov konania, prvostupňový súd sa nezaoberal právne významnými skutočnosťami, a to, či k späťvzatíu časti žaloby zo strany žalobcu došlo konaním žalovaného, t. j. tento sa po podaní žaloby zdržal uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemal autorizované Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky, resp. po podaní žaloby došlo k ich autorizovaniu MZ SR, zdržal sa rozširovania a využívania materiálu porovnávaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačív, v hospodárskej súťaži, resp. zdržal sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom.

Krajský súd uznesením z 26. apríla 2012 podľa § 146 ods. 2 veta prvá, § 150 ods. 1 a § 142 ods. 1, 3 O. s. p. nepriznal žalovanému náhradu trov zastaveného konania, zároveň zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadost'učinenie v rozsahu 100%. Pri rozhodovaní vychádzal z rozhodných skutočností, ktoré majú oporu v obsahu spisu. Konštatoval, že v dôsledku späťvzatia návrhu bolo zastavené konanie o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania údajov o autorizácii tých zdravotníckych tlačív, ktoré nemá autorizované Ministerstvom zdravotníctva SR alebo iným, na to príslušným orgánom (1), o povinnosti žalovaného zdržať sa rozširovania a využívania materiálu porovnaním cien platných k 1. januáru 1999 zdravotníckych tlačív pre NsP vydavateľ ŠEVT, a. s. a IGAZ tlačív, v hospodárskej súťaži (2), o povinnosti žalovaného zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien žalobcu a žalovaného, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom (3). Navrhovateľ so súhlasom súdu na pojednávaní dňa 29. marca 2006 zmenil žalobný petit v bode 3 tak, že „odporca je povinný zdržať sa uvádzania a rozširovania akéhokoľvek porovnávania cien navrhovateľa a odporcu, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom“. V rámci skúmania podmienok konania bolo zistené, že tento žalobný petit je natoľko neurčitý a všeobecný (je nesprávny), že nie je spôsobilý byť obsahom výroku súdu. Označenie „akéhokoľvek porovnávanie cien, ktoré nie je objektívne a nie je spracované nezávislým subjektom“, robí žalobný petit nevykonateľným, preto krajský súd uznesením z 19. októbra 2006 žalobcu vyzval na opravu nesprávneho žalobného petitu pod bodom 3. V zmysle výzvy prvostupňového súdu žalobca

podaním z 31. októbra 2006 uviedol, že uvedený návrh petitu č. 3, ktorý bol obsahom návrhu na rozšírenie žalobného návrhu zo 7. júna 2000 a modifikovaný na pojednávaní konanom 29. marca 2006 s ohľadom na dlhotrvajúci priebeh sporu o ochranu proti nekalej súťaži (1999 - 2006), už v súčasnosti stratil svoje opodstatnenie ako petit zdržovací, ktorého významom bolo zabrániť pokračovaniu v nekalosúťažnom konaní žalovaného a z toho dôvodu žalobca v súlade s ust. § 96 ods. 1 O. s. p. berie späť žalobný návrh označený pod bodom č. 3. Podaním zo 17. januára 2007, s ohľadom na dlhotrvajúci priebeh sporu o ochranu proti nekalej súťaži, žalobca opakovane konštatuje, že už v súčasnej fáze sporu stratili petity č. 1 a 2 svoje opodstatnenie ako petity zdržovacie, ktorých významom bolo zabrániť pokračovaniu v nekalosúťažnom konaní žalovaného a z tohto dôvodu žalobca v súlade s ust. § 96 ods. 1 O. s. p. berie späť svoj návrh petitu označený pod bodom 1 a pod bodom 2. Aj na pojednávaní dňa 18. januára 2007 žalobca konkretizoval späťvzatie žalobného návrhu s tým, že vzhľadom na dĺžku trvania predmetného súdneho sporu sú zdržovacie petity neopodstatnené, a preto tieto zobral späť. Za daných okolností okresný súd vyslovil, že možno dospieť len k tomu záveru, že zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zaviniť žalobca a z tohto dôvodu má právo na náhradu trov konania žalovaný podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Aplikáciou ust. § 150 ods. 1 O. s. p. prvostupňový súd rozhodol, že žalovanému sa nepriznáva náhrada trov zastaveného konania. Žalobný návrh, ktorým sa žalobca domáhal práva na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, bol rozhodnutím súdu zamietnutý. Podľa vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu zamietnutie tejto časti žaloby nemožno označiť za neúspech žalobcu, keďže z formulácie ust. § 55 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že je na uvážení súdu, či tomuto návrhu vyhovie alebo nie. Len v prípade, že by žalobca v spore neuspel, t. j. nedošlo by zo strany žalovaného k nekalosúťažnému konaniu, bolo by možné vysloviť, že aj v tejto časti žaloby bol žalobca neúspešný. Vychádzajúc z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. žalobcovi priznal náhradu trov konania. Pokiaľ ide o žiadané peňažné zadostučinenie, zo žiadaného zadostučinenia v rozsahu 7 000 000,-- Sk bola rozhodnutím súdu priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur. Pokiaľ prizná súd žalobcovi nižšie primerané zadostučinenie, než akého sa domáhal, uplatní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 142 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti, alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia. V skoršom rozhodnutí prvostupňového súdu o náhrade trov konania bol vyslovený názor, že pre rozhodnutie o výške žiadaného finančného zadostučinenia ako náhrady za ujmu nemateriálnej povahy bol rozhodujúci záver súdu konštatovaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalovaný konal nekalosúťažne, s ktorým názorom sa stotožnil aj odvolací súd.

Na odvolanie žalobcu aj žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, č. k. 5 Obo 91/2012 z 19. septembra 2013 napadnuté uznesenie z 26. apríla 2012 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa síce postupoval správne, keď rozhodoval samostatne o trovách vo vzťahu ku konaniu, ktoré bolo zastavené a vo vzťahu k trovám v časti konania o priznanie práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadostučinenie, avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že tvrdenie súdu, podľa ktorého zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zaviniť žalobca, nie je správne, nakoľko neboli splnené zákonom predpokladané podmienky na vyvodenie tohto záveru. V konaní bolo zistené, že zo strany žalovaného došlo k nekalosúťažnému konaniu vo vzťahu k žalobcovi, tento záver žalovaný nepoprel a zároveň je tento záver vyslovený aj v právoplatných rozhodnutiach. Ďalej je zrejmé, že dôvodom, prečo žalovaný prestal vyvíjať aktivity, ktoré boli súdom posúdené ako nekalosúťažné, bolo zjednanie nápravy, ku ktorej došlo na základe stanoviska Protimonopolného úradu Slovenskej republiky z 30. septembra 1998 a následného Odborného usmernenia o používaní zdravotníckych tlačív Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky z 15. decembra 1998. Z uvedeného vyplýva, že nie sú splnené podmienky na aplikáciu prvej vety ust. § 146 ods. 2 O. s. p., nakoľko návrh žalobcu bol dôvodný a k jeho späťvzatiu došlo z dôvodu konania žalovaného, na ktorý žalobca nemal vplyv, rovnako je preukázaná aj príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného, ktorý po podaní žaloby upustil od nekalosúťažného konania a žalobcu, ktorý v dôsledku toho vzal žalobu v tejto časti späť. Pokiaľ prvostupňový súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v prípade zamietnutia žalobného návrhu, ktorým sa žalobca domáhal práva

na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu (podľa § 142 ods. 1 O. s. p.), ako aj v prípade žiadaného peňažného zadost'učinenia (podľa § 142 ods. 3 O. s. p.) v rozsahu 100%, odvolací súd uviedol, že pokiaľ zo žiadaného zadost'učinenia v rozsahu 7 000 000,-- Sk sa rozhodnutím súdu priznála náhrada

za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur, priznanie náhrady trov konania vo výške 100% znamená zapretie všeobecnej zásady o určení náhrady trov konania podľa miery úspechu vo veci v tejto časti nároku. Odvolací súd v záverečnej časti rozhodnutia zdôraznil viazanosť prvostupňového súdu vysloveným právnym názorom.

Prvostupňový súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že odvolací súd zrušil rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p., vec vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 2 O. s. p. a v dôvodoch svojho rozhodnutia jasne zaujal svoj právny názor na rozhodovanie o trovách konania.

Prvostupňový súd poukázal na ust. § 151 ods. 7 O. s. p. a dodal, že uvedené ustanovenie zakladá právo súdu uznesením rozhodnúť o základe a rozsahu práva na náhradu trov konania. Pokiaľ súd tento spôsob rozhodovania zvolí, zaoberá sa len tým, ktorému účastníkovi sa náhrada prisudzuje a zlomkom alebo percentom sa vyjadrí rozsah prisúdennej náhrady. Podľa názoru prvostupňového súdu mal v danej veci postup podľa § 151 ods. 7 O. s. p. svoje opodstatnenie, a to najmä s ohľadom na diametrálne rozdielne názory účastníkov na prisúdenie náhrady trov konania za jednotlivé žalobcom uplatňované nároky.

Vo vzťahu k zastavenému konaniu odvolací súd uviedol, že vo svojom skoršom zrušujúcom rozhodnutí vyslovil, že názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého zastavenie konania v dôsledku späťvzatia žaloby procesne zaviniť žalobca, nie je správny, nakoľko neboli splnené zákonom predpokladané podmienky pre vyvodenie tohto záveru. Akcentoval, že zo strany žalovaného došlo k nekalosúťažnému konaniu vo vzťahu k žalobcovi a tento názor žalovaný nepoprel, a preto vyslovil, že nie sú splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 146 ods. 2 prvá veta O. s. p.

S prihliadnutím na uvedené dôvody (vyplývajúce z rozhodnutia odvolacieho súdu) súd o náhrade trov zastaveného konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, nakoľko dôvodne podaná žaloba v časti o zdržanie sa nekalosúťažného konania bola späťvzatá pre správanie sa žalovaného. Z právoplatných rozhodnutí v danej veci vyplýva, že žalovaný konal nekalosúťažne a od aktivít, ktoré boli súdom hodnotené ako nekalosúťažné, žalovaný upustil až po podaní žaloby, preto bol daný dôvod na postup podľa § 146 ods. 2 veta druhá O. s. p.

Návrh žalobcu, ktorým sa domáhal práva na zverejnenie rozsudku v navrhovanom rozsahu, súd zamietol a uviedol, že podľa vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu (str. 7 uznesenia, sp. zn. 5 Obo 33/2011) zamietnutie tejto časti žaloby nemožno označiť za neúspech žalobcu, keďže z formulácie ust. § 55 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že je na uvážení súdu, či tomuto návrhu vyhovie alebo nie. Len v prípade, že by žalobca v spore neuspel, t. j. nedošlo by zo strany žalovaného k nekalosúťažnému konaniu, bolo by možné vysloviť, že v tejto časti žaloby bol žalobca neúspešný. Vychádzajúc z vysloveného právneho názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. opakovane žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

V časti žalobného návrhu o peňažné zadost'učinenie, prvostupňový súd uviedol, že rozhodnutím súdu bola priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur z uplatňovanej sumy 7 000 000,-- Sk. Pokiaľ prizná súd žalobcovi nižšie zadost'učinenie, než akého sa domáhal, uplatní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 142 ods. 3 O. s. p. Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že v danom prípade výška súdom priznaného plnenia závisela od úvahy súdu, preto žalobcovi môže súd priznať plnú náhradu trov konania podľa § 142 ods. 3 O. s. p., aj keď mal žalobca vo veci úspech len čiastočný. „Plná“ náhrada trov konania zodpovedá v percentuálnom vyjadrení 100%. Tým je stanovený základ a rozsah náhrady, ktorá sa v danej veci prisudzuje žalobcovi. Súd prvého stupňa o trovách konania v časti žalobného návrhu o peňažné zadost'učinenie rozhodol podľa § 142 ods. 3 O. s. p. za použitia § 151 ods. 7 O. s. p. tak, že priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému vo výške 100% s tým, že o výške trov rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. V tejto súvislosti

súd považuje za potrebné uviesť, že úvaha súdu, stanovená v § 142 ods. 3 O. s. p., sa netýka výšky trov konania (ako je popisované v rozhodnutí odvolacieho súdu), ale od úvahy súdu v danej veci závisela výška rozsahu prisúdenej náhrady o žiadané peňažné zadostučinenie. Pokiaľ súd rozhoduje o výške primeraného zadostučinenia vo vzťahu k nekalosúťažnému súťažiteľovi ako dôsledku nekalosúťažného konania, úvahy, ktorými sa súd riadil, súd vyložil už vo svojom skoršom (prvom) rozhodnutí z 3. februára 2011. Uviedol, že judikatúra, pokiaľ ide o žiadané peňažné zadostučinenie, zo žiadaného zadostučinenia v rozsahu 7 miliónov Sk bola rozhodnutím súdu priznaná náhrada za nemajetkovú ujmu v sume 16 500,-- Eur. Rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov bolo ustálené, že rozhodovanie o výške náhrady za nemajetkovú ujmu, resp. rozhodovanie o výške primeraného zadostučinenia všeobecne spĺňa požiadavku aplikácie ust. § 136 O. s. p. Judikatúra všeobecných súdov je jednotná v tom, že neexistujú žiadne exaktné kritériá na to, aby sa stanovila primeranosť zadostučinenia, resp. jej výška. Súdna prax sa ustálila v názore, že za nie celkom priliehavý odhad výšky budúceho priznaného nároku nemôže byť žalobca v rámci náhrady trov sankcionovaný. Ak súd rozhoduje o výške primeraného zadostučinenia vo vzťahu k nekalosúťažnému súťažiteľovi ako dôsledku nekalosúťažného konania, jedná sa o situáciu, kde jeho rozhodnutie o výške plnenia závisí na úvahe súdu v zmysle ust. § 136 O. s. p. Pokiaľ prizná súd žalobcovi nižšie primerané zadostučinenie, než akého sa domáhal, uplatní sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré v takomto prípade umožňuje čiastočne úspešnému žalobcovi priznať náhradu nákladov konania v plnom rozsahu. Pre rozhodnutie o výške žiadaného finančného zadostučinenia ako náhrady za ujmu nemateriálnej povahy bol rozhodujúci záver súdu konštatovaný rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne, ako aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že žalovaný konal nekalosúťažne. Výtýkaným konaním sa žalovaný dopustil nekalej súťaže vymedzenej v generálnej klauzule v § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, ktoré bolo v rozpore s dobrými mravmi a privodilo žalobcovi ujmu. Vychádzajúc z týchto právnych úvah potom prvostupňový súd dospel k záveru, že žalobcovi patrí v zmysle § 142 ods. 3 O. s. p. náhrada trov za nárok, týkajúci sa žiadaného finančného zadostučinenia. Na margo týchto úvah sa odvolací súd vyjadril vo svojom rozhodnutí z 29. septembra 2011, keď uviedol, že nebol dôvod o náhrade trov konania (ohľadne tohto nároku) rozhodnúť podľa § 142 ods. 2 O. s. p. ani v prospech žalovaného podľa § 142 ods. 3 O. s. p., ktorý názor zastával žalovaný.

Súd prvého stupňa v závere odôvodnenia uzavrel, že žalobcovi patrí náhrada trov zastaveného konania, náhrada trov v časti konania o priznaní práva na uverejnenie rozsudku a v časti konania o žiadané peňažné zadostučinenie v rozsahu 100%.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 17. decembra 2013, č. k. 7 Cb 38/1999-951, podal žalovaný odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd na základe § 220 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a zároveň, aby žalobcu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 46,78 Eur do troch dní k rukám právneho zástupcu žalovaného.

Žalovaný považuje napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa za nesprávne a nezákonné, založené na celkom nesprávnom právnom posúdení veci, čím je daný dôvod odvolania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.

Podľa názoru žalovaného bolo povinnosťou súdu prvého stupňa zaoberať sa tým, či nie sú splnené zákonne podmienky na nepriznanie náhrady trov konania žalobcovi celkom alebo sčasti, pretože podľa žalované v tejto veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa (okolnosti, za ktorých k nekalosúťažnému konaniu zo strany žalovaného došlo a vo vzťahu k zastavenej časti konania osobitne aj vzhľadom na časový odstup s akým žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby sčasti, od okamihu, kedy žalovaný upustil od konania, ktoré bolo posúdené ako nekalosúťažné a ktorého zdržania sa zo strany žalovaného sa žalobca niektorými z nárokov uplatnených v zastavenej časti konania domáhal).

Za závažný nedostatok napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa považuje žalovaný aj to, že súd prvého stupňa nevzal na zreteľ skutočnosť, že žalobca platil súdne poplatky zo žaloby, ako aj z odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa do zamietajúcej časti požadovaného primeraného zadostučinenia v

peniazoch, a že ust. § 142 ods. 3 O. s. p. časť za bodkočiarkou postihuje len trovy právneho zastúpenia, a teda že z neho vyplývajúca úprava, že základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa v prípade aplikácie tohto zákonného ustanovenia vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia, sa nevzťahuje na súdne poplatky zaplatené žalobcom. To znamená, že ak podľa napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%, tak potom by žalovaný bol povinný nahradiť žalobcovi zaplatené súdne poplatky zo žaloby a z odvolania, ktorých celkom podstatná časť bola zaplatená z neúspechu žalobcu (zo sumy, ktorá nebola žalobcovi priznaná). Žalovaný poukázal na to, že ak žalobca uplatnil nárok na primerané zadosťučinenie v peniazoch v sume 7 000 000,-- Sk a z tejto sumy zaplatil súdny poplatok zo žaloby a ak sa žalobca následne odvolal proti zamietajúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa vo vzťahu k tomuto nároku v rozsahu zamietajúcej časti 6 500 000,-- Sk a z tejto sumy zaplatil súdny poplatok z odvolania, čo súd položky výrazne prevyšujúce samotný nárok, ktorý bol v tejto časti žalobcovi priznaný (16 500,-- Eur), tak by bol nepriliehavosťou odhadu výšky budúceho priznaného nároku krajne sankcionovaný žalovaný, čo by nemalo žiadne zákonné opodstatnenie. Teda, ak ust. § 142 ods. 3 O. s. p. časť za bodkočiarkou rieši len spôsob určenia trov právneho zastúpenia pri priznaní inej ako žalobcom požadovanej sumy primeraného zadosťučinenia na základe znaleckého posudku alebo úvahy súdu a nevzťahuje sa na žalobcom zaplatené súdne poplatky z celkom neprimerane (v rozsahu viac ako 90% neprimeranosti) požadovanej sumy primeraného zadosťučinenia, tak pri rešpektovaní základných princípov zákonnosti a spravodlivosti nemožno predsa žalobcovi priznať náhradu trov konania, do ktorej spadá aj náhrada za súdne poplatky zaplatené žalobcom, v rozsahu 100%. Takýmto rozhodnutím by podľa žalovaného došlo k zásahu do jeho základných práv, a to do základného práva podľa ust. § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) prejednal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 1, 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Ako vyplýva z odvolania žalovaného, ten namietal, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je podľa neho daný dôvod odvolania v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., keď súd prvého stupňa neaplikoval ust. § 150 ods. 1 O. s. p. vo vzťahu k celkovému rozhodnutiu o náhrade trov konania a keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100%.

O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Podľa ust. § 142 ods. 3, aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech len v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu; v takomto prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky k námietke žalovaného, podľa ktorej je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi zaplatené súdne poplatky zo žaloby a z odvolania, ktorých celkom podstatná časť bola zaplatená z neúspechu žalobcu (zo sumy, ktorá nebola žalobcovi priznaná) uvádza, že prvostupňový súd rozhodol správne, keď žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, pretože neexistuje žiadna exaktná metóda, ako stanoviť primeranosť zadosťučinenia. Za nie celkom primeraný odhad výšky budúceho priznaného nároku nemôže byť žalobca v rámci náhrady trov konania sankcionovaný. Opačný výklad (teda ten, ktorý ponúka v odvolaní žalovaný) vedie k zhoršeniu postavenia toho účastníka konania, ktorý bol v merite sporu (pri riešení základnej otázky; teda v danom prípade, či žalovaný konal nekalosúťažne) úspešný. Je dôležité dodať, že pre priznanie plnej náhrady trov konania nie je podstatný

rozsah čiastočného úspechu (v nepatrnej časti alebo prevažnej časti) a to ani to, akú sumu v pomere k súdom priznanej sume účastník uplatňoval. Za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi uplatňovanou a priznanou výškou nároku. Predpokladom pre aplikáciu tohto ustanovenia je výlučne skutočnosť, že rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu (prípadne znaleckého posudku). Ak je tento splnený, je potrebné o náhrade trov konania rozhodnúť podľa tohto ust. § 142 ods. 3 O. s. p.

Žalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd prvého stupňa mal aplikovať ust. § 150 ods. 1 O. s. p.

Podľa ust. § 150 ods. 1 O. s. p., ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane účastníkov konania.

V danom prípade treba podľa žalovaného za dôvody hodné osobitného zreteľa považovať okolnosti, za ktorých sa žalovaný dopustil konania, ktoré bolo súdom vyhodnotené ako nekalosúťažné. Uvedené tvrdenie žalovaného nie je správne, pretože súdy sa v predošlých rozhodnutiach jasne vyjadrili o nekalosúťažnom charaktere konania, ktorého sa žalovaný dopustil. Za daných okolností nemožno o takomto konaní hovoriť ako o dôvode hodnom osobitného zreteľa. Rovnaký názor súd zastáva aj pokiaľ ide o námietku žalovaného, že žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby až s niekoľkoročným časovým odstupom. K odôvodnenosti tohto postupu sa už vyjadrí Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom predošlom rozhodnutí sp. zn. 5 Obo 91/2012 z 19. septembra 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne podľa ustanovenia § 219 O. s. p. potvrdil.

Žalobca mal v odvolacom konaní úspech, a preto mu patrí náhrada trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.). Žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, a preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.